

РЕШЕНИЕ

№ 6837

гр. София, 19.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7735** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Житарска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Сдружение „Българска федерация по самбо“, ЕИК 12197441, подадена чрез пълномощника мл. адвокат В., против решение от 21.06.2021г. на Софийски районен съд, постановено по н. а. х. д. № 2490 по описа за 2021 г. на СРС, НО, 111- ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 22-007224/03.02.2021г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на Сдружение „Българска федерация по самбо“, ЕИК 12197441 е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ).

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснато съществено нарушение на процесуални правила при постановяването му - отменителни основания по смисъла на чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Твърди се, че не е спазен срокът по чл. 34 от ЗАНН. Иска се отмяна на съдебното решение и потвърденото с него наказателно постановление. Претендират се разноски.

В проведеното съдебно заседание, касаторът, редовно уведомен, се представлява от

мл.адв. В.. Поддържа касационната жалба, като счита, че наказателното постановление следва да бъде отменено.

Ответникът- Дирекция „Инспекция по труда“ – С. чрез процесуалния си представител юрк. П. оспорва касационната жалба като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът намира, че решението на СРС следва да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XVI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Изложената в решението и приета за установена от районния съд фактическа обстановка изцяло се възприема от настоящия състав.

АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП, е редовно издаден, съдържа всички необходими реквизити, издаден е от компетентен административен орган. Описанието в АУАН и НП създава яснота за естеството на обвинението. Правната квалификация на деянието е по чл. 415, ал. 1 от КТ, съгласно която който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. Посоченото в процесното НП изпълнителното деяние се изразява в това, че жалбоподателят не е изпълнил дадено му задължително предписание по т.2 от Протокол № 2023253/29.09.2020г., със срок на изпълнение до 13.10.2020г. По време на проверката от служители на ДИТ било констатирано нарушение на чл.128, т.2 от КТ за изплащане на уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. За дата на нарушението е приета 14.10.2020г. - денят след изтичане на срока на даденото задължително предписание. Нарушението било установено на 21.01.2021г. при извършено последваща проверка в стопанисвания обект.

Районният съд е установил правилно фактическата обстановка и е стигнал до правилния извод, че е налице осъществен състав на административно нарушение, с което е санкционирано акционерното дружеството. След като предписанията на ДИТ не са били оспорени, те са влезли в сила и са били задължителни за касатора. С бездействието си жалбоподателят е осъществил състава на вмененото му нарушение на чл.415 ал.1 от КТ.

Възражението от страна на касатора за нарушение на разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН са неоснователни.

Разпоредбата на чл.34, ал.1 от ЗАНН предвижда, че не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Съгласно Тълкувателно постановление №1 от 27.02.2015г. на ВКС по тълк. д. №1/2014 г., ОСНК и ОСС на

Втора колегия на Върховния административен съд, с изтичане на давностните срокове по чл.34 от ЗАНН се погасява възможността да бъдат реализирани всички правомощия на наказващия орган по административнонаказателното правоотношение. Давността погасява възможността за реализирането на отговорността, следователно изключва възможността за реализиране на материалното санкционно правоотношение изобщо. Давността е материалноправен институт с процесуални последици, тъй като погасява възможността за реализиране на отговорността. Тя е свързана с идеята, че продължителното бездействие на правоимащия субект (административнонаказващия орган) създава неоправдано положение на несигурност в правния мир. Хипотезите са посочени алтернативно в закона, т. е. достатъчно е едната от тях да е налице, за да се преклудира възможността за образуване на административно-наказателно производство. Когато са налице предпоставките за прилагане на 3-месечния срок от откриване на нарушителя, се изключва прилагането на 1-годишния срок от извършване на нарушението. Нарушителят се счита за открит, когато в писмен документ, показания на свидетели или лично волеизявление се съдържат данни, които не пораждаат съмнение за авторството.

Откриване на нарушителя означава установяване и индивидуализирана физическото, респ. на юридическото лице - извършило противоправното деяние, осъществяващо състав на административно нарушение, а не съществуването на възможност това да бъде сторено, нито пък фактическото му намиране или осъществяването на контакт между него и актосъставителя или АНО. Несъмнено е при това положение, че откриването на нарушителя е резултат от съответно предприети административнопроизводствени действия, осъществени от снабдения с правомощията за това орган.

От представените по делото протоколи от извършени проверки и показанията на свидетел Н., няма спор, че нарушението е извършено на 14.10.2020г., както е посочено и в самото наказателно постановление и се признава от касационния жалбоподател. Няма спор също относно факта, че нарушението е констатирано на 21.01.2021г., при повторно извършена проверка на дружеството, документирана с протокол № ПР2102380/21.01.2021г., както и че АУАН срещу дружеството е съставен на 21.01.2021г. При така установените безспорни факти, правилен е изводът на районния съд, че нарушението е открито на 21.01.2021г., при преглед на представените от дружеството документи и констатирано неизпълнение на въпросното предписание, от която дата започва да тече и тримесечният срок за съставяне на АУАН. Акът за установяване на административно нарушение е съставен на 21.01.2021г. т.е. в тримесечния срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН.

С оглед на изложеното, касационната инстанция намира, че Софийският районен съд е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, като е формирал изводи, които настоящият състав споделя, като оплакванията в касационната жалба в тази насока са неоснователни.

Следователно не са налице посочените в жалбата касационни основания, поради което

касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 1 от АПК, определени на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, XVI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 21.06.2021г. на Софийски районен съд, постановено по н. а. х. д. № 2490 по описа за 2021 г. на СРС, НО, 111- ти състав

ОСЪЖДА Сдружение „Българска федерация по самбо“, ЕИК 12197441 да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева за юриск. възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: